

אדוני הנשיא,

סמלי הדבר שהדיון הזה, העשוי לציין נקודת מפנה בקורות ארגון האומות המאוחדות ולהיות גורם מכריע בשאלת המשך קיומו של ארגון זה, מתקיים ב־10 בנובמבר. הלילה הזה, לפני 37 שנה, נודע בהיסטוריה בשם "ליל הברדלח". בליל 10 בנובמבר 1938 פשטו פלוגות הסער של היטלר בהתקפה מתואמת על הקהילה היהודית בגרמניה, שרפו את בתי הכנסת בכל הערים והבעירו ברחובות מדורות שהעלו בהן באש כתבי קודש וספרי תנ"ך. בלילה ההוא הותקפו בתי יהודים וראשי המשפחות נעצרו. רבים מהם לא שבו עוד לבתיהם ולמשפחותיהם. בלילה ההוא נופצו חלונות בתי העסק והחנויות שהיו בבעלות יהודים, ורחובות ערי גרמניה כוסו בשכבת שברי זכוכית, שעל שמם נקרא הלילה ההוא "קריסטלנאכט", "ליל הברדלח". זה היה הלילה שהוביל בסופו של דבר למשרפות ולתאי הגזים,

לאושוויץ, לבירקנאו, לדכאו, לבוכנוואלד, לטרזיינשטט ולמחנות האחרים. זה היה הלילה שהוביל לשואה הנוראה ביותר בהיסטוריה של האנושות.

אכן ראויה הצעת החלטה זו, שנהגתה מתוך רצון להסיט את המזרח התיכון מהדרך אל השלום ונולדה מתוך אנטישמיות עמוקה ורחבת היקף, לעלות לדיון היום, יום שבו עולה בזיכרונו אחד הימים הטרגיים ביותר באחת התקופות האפלות ביותר בהיסטוריה. אכן ראוי שארגון האומות המאוחדות, שהחל את דרכו כברית אנטי־נאצית, ימצא את עצמו שלושים שנה אחר כך בדרכו להיות מרכז האנטישמיות של העולם. היטלר היה מרגיש כאן בבית בכמה הזדמנויות בשנה האחרונה, אילו האזין לדברים שהושמעו באולם הזה, ובעיקר לדברים שהושמעו במהלך הדיון על הציונות.

העובדה שאנו נדרשים לרוץ היום בהתקפה על הציונות מעוררת מחשבה על השפל שאליו הידרדר הארגון. אין זו רק התקפה אנטישמית מהסוג הנקלה ביותר. זוהי התקפה על היהדות, שהיא אחת הדתות העתיקות ביותר בעולם, דת שנתנה לעולם את הערכים האנושיים של התנ"ך, דת שממנה צמחו שתי דתות גדולות אחרות, הנצרות והאסלאם. והתקפה זו מתרחשת בגוף העולמי הזה. האין זה טרגי לחשוב שאנחנו כאן, בכינוס הזה, בשנת 1975, דנים בהתקפה משולחת רסן על הדת החשובה והעתיקה שנתנה לעולם את התנ"ך ואת עשרת הדיברות, את הנביאים הגדולים: משה, ישעיהו, עמוס, את הוגי הדעות הגדולים בהיסטוריה: רמב"ם, שפינוזה, מרקס, איינשטיין, את רבים מהאמנים הגדולים ואחוז גבוה של חתני פרס נובל בעולם: במדעים, באמנויות ובמדעי הרוח, הישג שאינו נופל מהישגו של כל עם אחר בעולם.

אפשר רק לתהות איזה עתיד נכון למדינות האלה הרואות את עצמן חלק מהעולם התרבותי ומצטרפות להתקפה המאורגנת הראשונה מאז ימי הביניים על דת מוכרת ומבוססת. כן, זה השפל שאליו גוררים אותנו מגישי הצעת החלטה זו, אל ימי הביניים.

שרפת בית הכנסת בסיגן שבגרמניה ב"ליל הכדורח" 10 בנובמבר 1938 (יד ושם)

הצעת ההחלטה שהוגשה לוועדה השלישית הייתה במקורה החלטה המגנה גזענות וקולוניאליזם, נושא שלגביו אפשר היה להגיע להסכמה כללית, שהייתה חשובה מאוד לכלונו, ובייחוד לעמיתינו ממדינות אפריקה. ואולם קבוצת מדינות, שבהשפעת שיכרון הכוח של הרוב האוטומטי, התעלמה מהחשיבות של השגת הסכמה כללית בנושא, מנעה את השגתה ודחפה את הוועדה – בדרך הראויה לכל גנאי ומתוך ניצול הרוב האוטומטי – לכלול את הציונות בנושא שעל הפרק. ואכן קשה לגלות מידה כלשהי של איפוק כשמדברים על צעד שפל זה.

אינני ניצב על הדוכן הזה כדי להגן על הערכים המוסריים וההיסטוריים של העם היהודי. הם אינם זקוקים להגנה. הם מדברים בעד עצמם. הם נתנו לאנושות חלק גדול מהדברים החשובים והנצחיים. תרומתם לרוח האדם גדולה מכדי שפורום דוגמת הפורום הזה יוכל להעריך אותה.

אני נמצא כאן כדי לגנות את שתי הרעות המאיימות על החברה בכלל ועל חברת האומות בפרט. שתי הרעות האלה הן שנאה ובערות. שתי הרעות האלה הן הכוח המניע שמאחורי מגישי הצעת ההחלטה הזאת ותומכיהם. שתי הרעות האלה מאפיינות את אלה המוכנים לגרור את הארגון העולמי הזה, שאת הרעיון להקמתו העלו לראשונה נביאי עם ישראל, לשפל שאליו ניגרר היום.

המפתח להבנת הציונות טמון בשמה. בתנ"ך מכונה הגבעה המזרחית בין שתי גבעותיה של ירושלים בשם "ציון". התקופה שמדובר בה היא המאה העשירית לפנה"ס. לאמתו של דבר השם "ציון" בתור כינוי לירושלים מופיע בתנ"ך 152 פעם. לשם יש משמעות פואטית ונבואית עמוקה. התכונות הדתיות והרגשיות של השם נובעות מחשיבותה של ירושלים שהיא עיר המלכים ועיר המקדש. "הר ציון" הוא מקום משכנו של האלוהים לפי הברית החדשה. ירושלים או ציון היא מקום שבו האלוהים הוא מלך, לפי הנאמר בספר ישעיהו, והמקום שבו המליך את מלכו, דוד, כמזוטט בספר תהלים.

לפני כשלושת אלפים שנה עשה דוד המלך את ירושלים לבירת ישראל, וירושלים נשארה הבירה מאז ועד עצם היום הזה. במשך מאות בשנים התרחב המונח "ציון" והיה לשמה של כל ארץ ישראל. בני ישראל שגלו מהארץ לא שכחו את ציון.

כותב ספר תהלים ישב על נהרות כבל ונשבע: "אם אשכחך ירושלים, תשכה ימיני". יהודים בכל העולם חזרו על השבועה הזאת במשך אלפי שנים. זו שבועה שנאמרה לראשונה 700 שנה לפני הופעת הנצרות ויותר מ-1,200 שנה לפני הופעת האסלאם.

לאור כל המשמעויות האלה היה השם "ציון" לשמה של המולדת היהודית, לסמל ליהדות או לשאיפות הלאומיות של העם היהודי.

כל יהודי בכל מקום בעולם מתפלל לאלוהיו כשפניו נשואות לירושלים. במשך יותר מאלפיים שנה ביטאו התפילות האלה את כיסופיו של העם היהודי לשוב למולדתו העתיקה, ישראל. לאמתו של דבר במשך כל השנים נשמרה בארץ נוכחות יהודית רצופה, גדולה או קטנה.

ציונות היא שמה של התנועה הלאומית של העם היהודי והיא הביטוי המודרני של המורשת היהודית העתיקה. הרעיון הציוני, כפי שהוא מתואר בתנ"ך, היה ועודנו חלק בלתי נפרד מהדת היהודית.

התפקיד שמילאה הציונות בחיי העם היהודי דומה לתפקיד שמילאו תנועות השחרור במדינות אפריקה ואסיה. ציונות היא אחת התנועות הלאומיות המלהיכות והחיוניות ביותר בהיסטוריה האנושית. מבחינה היסטורית היא מבוססת על קשר ייחודי רצוף הנמשך לאורך כארבעת אלפים שנה, בין עם הספר לארץ התנ"ך.

בעידן המודרני, בשלהי המאה התשע עשרה, בהשפעת הרדיפות האנטישמיות והלאומנות, ארגנו היהודים את התנועה הציונית כדי להפוך את החלום למציאות. הציונות בתור תנועה פוליטית הייתה התקוממות של אומה מדוכאת נגד הפוגרומים, נגד האפליה המרושעת והדיכוי במדינות שהיו כר פורה לאנטישמיות. אין זה מקרה ואין זה מפתיע שעם המדינות שנתנו את חסותן להצעת ההחלטה ועם המדינות התומכות בה נמנות מדינות האשמות – עד עצם היום הזה – בפשע הנורא של אנטישמיות ואפליה.

במנדט של חבר הלאומים על ארץ-ישראל הובעה תמיכה במטרות הציונות, ובשנת 1947, כשהעצרת הכללית של האו"ם הצביעה ברוב סוחף על חידוש העצמאות היהודית במולדתנו העתיקה, הביע גם ארגון האומות המאוחדות את תמיכתו במטרות אלה.

התחדשותה של מדינה יהודית עצמאית בארץ-ישראל, אחרי מאות שנות מאבק נגד כיבוש זר וגלות, מאששת את תקפותם של עקרונות היסוד של שוויון בין אומות והגדרה עצמית. המערערים על זכותו של העם היהודי לקיום לאומי ולחירות לאומית, בניסיון לשלול מהעם היהודי את הזכות המוענקת לכל עם בתבל, שוללים במעשיהם גם את עקרונות היסוד של האומות המאוחדות.

הציונות אינה אלא ביטוי לקשר שבין העם היהודי ובין ארץ מכורתו הקשורה לנצח בשמו, ושאליה הוא נכסף לשוב תמיד. היא גם המכשיר שבאמצעותו רוצה האומה היהודית להגשים את עצמה. הרמה הזאת מתרחשת באזור שבו מימשה האומה הערבית את ריבונותה בעשרים מדינות עם אוכלוסייה של מאה מיליון נפש, בשטח של 11.5 מיליון קמ"ר שמצויים בו גם אוצרות טבע רבים. השאלה אינה אם העולם יאות לקבל את הלאומנות הערבית, השאלה היא מתי תיאות הלאומנות הערבית, על שפע היתרונות, העושר וההזדמנויות שלה, לקבל את הזכויות הצנועות, אך השוות, של מדינה אחרת במזרח התיכון לחיות את חייה בביטחון ובשלום.

ההתקפות המרושעות על הציונות, שהשמיעו נציגי מדינות ערב בעצרת, עלולות ליצור כאן את הרושם המוטעה שהעולם הערבי, שלא כשאר העולם שתמך בתנועת השחרור הלאומית היהודית, התנגד לציונות מאז ומעולם. אין זה המצב. מנהיגים ערבים, שהכירו בזכותו של העם היהודי, תמכו תמיכה מלאה בציונות. שריף חוסיין, מנהיג העולם הערבי בתקופת מלחמת העולם הראשונה, קיבל בברכה את שובם של היהודים לארץ-ישראל. בנו, האמיר פייצל, שייצג את העולם הערבי בוועידת השלום בפריס אמר את הדברים האלה על הציונות ב-3 במרס 1919: "אנחנו הערבים, בייחוד המשכילים שבינינו, רוחשים אהדה עמוקה לתנועה הציונית... נשלה ליהודים ברכות חמות לשובם הביתה... אנחנו פועלים יחד להביא למזרח קרוב מתוקן ומשופר, ושתי התנועות שלנו משלימות זו את זו. זו תנועה לאומית ולא אימפריאליסטית. בסוריה יש מקום לשתי התנועות. האמת היא שאני סבור שאף לא אחת מהן תצליח ללא האחרת".

ייתכן שזה הזמן הנכון להזכיר שבשנת 1947, כששאלת ארץ-ישראל נדונה באומות המאוחדות, הייתה ברית המועצות מהתומכות הבולטות במאבקו של העם היהודי לעצמאות. ראוי במיוחד להזכיר דברים אחרים שאמר מר אנדרי גרומיקו ב-14 במאי 1947, שנה לפני הכרזת העצמאות שלנו:

כידוע לנו, שאיפותיו של חלק נכבד של העם היהודי קשורות לבעיית ארץ-ישראל ולשלטון העתידי בה. עובדה זו אינה דורשת הוכחה... כמלחמה האחרונה עבר העם היהודי סבל וצער שאין להם שיעור. לא תהיה זו הגזמה לומר שאי-אפשר לתאר במילים את הסבל והצער האלה. קשה לבטא אותם בנתונים סטטיסטיים יבשים על מספר הקרבנות היהודים שהפילו התוקפים הפשיסטים. היהודים בשטחים שכבשו אנשי היטלר נדונו להשמדה כמעט מוחלטת. מספרם הכולל של היהודים שנספו בידי התליינים הנאצים מוערך בכשישה מיליון.

ארגון האומות המאוחדות אינו יכול ואינו רשאי להיות אדיש למצב הזה, מאחר שהתעלמות מהמצב אינה עולה בקנה אחד עם העקרונות הנעלים הכלולים במגילת הארגון, האמור להגן על זכויות אדם, ללא קשר לגזע, דת או מין...

העובדה שאף אחת ממדינות מערב אירופה לא הייתה מסוגלת להבטיח את הזכויות הבסיסיות של העם היהודי, ולהגן עליו מפני אלימות התליינים הפשיסטים, מסבירה את שאיפות היהודים להקים מדינה משלהם. לא יהיה זה צודק שלא להביא בחשבון את הדברים האלה ולמנוע מהעם היהודי את זכותו להגשים את שאיפתו זו.

אלה היו דבריו של מר אנדרי גרומיקו כמושב העצרת הכללית ב-14 במאי 1947. כמה עצוב לראות כאן קבוצת מדינות, שרבות מהן השתחררו זה לא כבר משלטון קולוניאלי, השמות ללעג ולקלס את אחת מתנועות השחרור המרשימות ביותר במאה הנוכחית, תנועה שמלבד היותה דוגמה של עידוד ונחישות לעמים הנאבקים על עצמאותם, גם סייעה בפועל לרבים מהם בתקופה שבה התכוננו לקבל עצמאות או מיד לאחר קבלתה.

ההחלטה הזאת מייחסת רעיונות מדיניים נתעבים לתנועה שהיא התגלמותה של רוח חלוצית ייחודית, של הכבוד לעבודה ושל ערכים אנושיים נצחיים, תנועה שהציגה לעולם מופת של שוויון חברתי ושל דמוקרטיה פתוחה. אנו בישראל השתדלנו מאוד ליצור חברה החותרת למימוש האידאלים הנשגבים ביותר של חברה – פוליטיים, חברתיים ותרבותיים – בעבור כל תושבי ישראל, ללא קשר לאמונתם הדתית, לגזעם או למינם. הראו לי עוד מדינה פלורליסטית בעולם שבה, למרות כל הבעיות הקשות שלנו, יהודים וערבים חיים יחד בהרמוניה כזאת, שבה כבוד האדם וזכויותיו נשמרים לפני החוק, שבה לא קיים גזר דין מוות, שמובטחים בה חופש הדיבור, חופש התנועה, חופש המחשבה וחופש הביטוי, ואפילו תנועות המתנגדות למטרותיה הלאומיות של המדינה מיוצגות בבית המחוקקים שלה.

הנציגים הערבים מדברים על גזענות. הגזענות אינה מתבטאת רק בדבריהם. מה קרה ל-800 אלף היהודים שחי במשך יותר מאלפיים שנה במדינות ערב, בקהילות שנוסדו מאות שנים לפני הופעת האסלאם? היכן הן הקהילות האלה? מה קרה לאנשיהם, מה קרה לנכסיהם?

הקהילות היהודיות היו פעם מהחשובות ביותר במדינות המזרח התיכון. היהודים התבלטו בתחומי ההגות, המסחר ומדעי הרפואה. היכן הם נמצאים היום בחברה הערבית? אתם מעזים לדבר על גזענות, כשאני יכול להצביע בגאווה על השרים הערביים שכיחנו בממשלתי; על חבר כנסת ערבי שכיהן בתור סגן יושב ראש בית הנבחרים שלי; על קצינים וחיילים ערבים המשרתים מרצונם החופשי בכוחות הביטחון, במשמר הגבול ובמשטרה, ומפקדים במקרים רבים על פקודים יהודים; על מאות אלפי הערבים מכל רחבי המזרח התיכון הנוהרים מדי שנה לערי ישראל; על אלפי הערבים מכל רחבי המזרח התיכון הבאים לקבל טיפול רפואי בישראל; על דו-קיום בשלום שהתפתח במדינה; על העובדה שערבית היא שפה רשמית בישראל, במעמד שווה למעמדה של העברית; על העובדה שכשם שטבעי שערבי יכול לכהן במשרה ציבורית בישראל כך לא יעלה על הדעת שיהודי ישרת במשרה ציבורית במדינה ערבית, או יורשה בכלל להיכנס לרבות מהמדינות הערביות. האם זו גזענות? זו אינה גזענות, זו ציונות.

זה הניסיון שלנו לבנות חברה, גם אם היא לא מושלמת. ואיזו חברה היא מושלמת? חברה שבה יתגשמו חזונותיהם של נביאי ישראל. אני יודע שיש לנו בעיות. אני יודע שרבים חולקים על מדיניות ממשלתנו, והם חופשיים לעשות כן מאחר שהציונות יצרה את המדינה הדמוקרטית האמתית הראשונה והיחידה בחלק עולם שקודם לכן לא הכיר כלל את הדמוקרטיה ואת חופש הדיבור.

החלטה זדונית זו, המיועדת להסיט אותנו ממטרותנו האמתית, היא חלק מסגנון ביטוי אנטישמי מסוכן, המוחרח לתוך כל דיון ציבורי על ידי מי שנשבעו לעצור את המהלך הנוכחי לקראת הסדר שיביא בסופו של דבר לשלום במזרח התיכון. מהלך זה, עם מהלכים דומים, מיועד לחבל במאמצים של ועידת ז'נבה להביא שלום במזרח התיכון ומכוון להסיט את מי שמתקדמים בדרך לשלום מהמטרה שלפניהם. אבל הדבר לא יעלה בידם, ואני יכול רק לחזור ולומר שמדיניות ממשלתי היא לעשות כל צעד אפשרי בכיוון לשלום המבוסס על פשרה.

אנחנו רואים פה היום עוד ביטוי של השנאה האנטישמית, האנטי-יהודית המשלהבת את החברה הערבית. מי היה מאמין שבשנת 1975 יפיצו ממשלות ערב באופן רשמי את המסמך הזדוני המזויף הנקרא "הפרוטוקולים של זקני ציון"? מי היה מאמין שנדון היום בחברה ערבית המנחילה לילדי גן את השנאה האנטי-יהודית הנתעבת ביותר? מי היה מאמין שראש מדינה ערבית ירגיש מחויב להשמיע דברים אנטישמיים מהסוג הזול ביותר במהלך ביקור במדינה ידידותית? אנחנו נתונים להתקפה של חברה שהכוח המניע אותה הוא הגזענות הקיצונית ביותר שהעולם מכיר היום. זו הגזענות שקיבלה ביטוי תמציתי ומדויק כל כך בנאום הפתיחה שנשא מנהיג הארגון לשחרור פלסטין (אש"ף), יאסר ערפאת, בסימפוזיון שהתקיים בטריפולי שכלוב ואמר: "באזור לא תהיה כל נוכחות מלבד הנוכחות הערבית".

במילים אחרות, במזרח התיכון, מהאוקיינוס האטלנטי עד המפרץ הפרסי, אפשרית רק נוכחות אחת והיא הנוכחות הערבית. שום עם אחר, ואין זה משנה כמה עמוק נטויעים שורשיה באזור, אינו רשאי ליהנות מזכות ההגדרה העצמית.

חשבו על גורלם הטרגי של הכורדים בעירק. חשבו על מה שקרה לאוכלוסייה השחורה בדרום סודן. חשבו על כל הקהילה הנוצרית בלבנון השרויה בסכנה נוראה. חשבו על המדיניות המוצהרת של אש"ף, הקורא באמנה

הפלטטינית להשמדת מדינת ישראל, המתנגד לפשרה מכל סוג שהוא בסוגיית ארץ-ישראל וגורס שתל אביב – כפי שאמר נציג הארגון באחד הימים האחרונים בבניין הזה – היא שטח כבוש. חשבו על כל אלה ותראו לנגד עיניכם את שורש הצעת ההחלטה הקשה שהובאה לפני העצרת הזאת. אתם רואים את צמד הרעות של העולם הזה בפעולה: את השנאה העיוורת של הערבים מגישי ההצעה, ואת הבערות התהומית והרשעות התהומית של אלה התומכים בהן. הנושא שדנה בו העצרת הזאת אינו ישראל ואינו הציונות. הנושא הוא גורלו של הארגון הזה. הארגון – שהתבסס על רוח נביאי ישראל, שנולד מתוך הברית האנטי־נאצית שקמה אחרי הטרגדיה של מלחמת העולם השנייה – הידרדר והיה לפורום שאותו תיאר בשבוע האחרון אחד מחשובי הכותבים במוסד מערבי ראשון במעלה למחשבה חברתית וליברלית [פאול ג'ונסון] ואמר במילים האלה: "נעשה במהירות לאחת היצירות המושחתות והמשחיתות ביותר בהיסטוריה של המוסדות האנושיים... אנשי הרוב באים, כמעט ללא יוצא מן הכלל, ממדינות הידועות בדיכוי גזעני מכל סוג העולה על הדעת".

הוא ממשיך ומסביר את התופעה של הדיון הזה, ואומר:

ישראל היא דמוקרטיה חברתית, דומה ביותר למדינה סוציאליסטית חופשית בעולמנו. תושביה וממשלתה רוחשים כבוד עמוק לחיי אדם. משום כך במשך רבע מאה נמנעה המדינה להוציא להורג ולו מחבל אחד, למרות פרובוקציות מכל הסוגים. למדינה יש גם תרבות עתיקה, שהיא גם חיה ותוססת, וטכנולוגיה משגשגת. השילוב של איכויות לאומיות שיצרה המדינה בתקופת קיומה הקצרה הוא הוכחה מתמדת ומרגיזה כלפי רוב המדינות החדשות שנציגיהן משוטטים בהתנשאות בבניין האומות המאוחדות. לכן ישראל מעוררת קנאה ושנאה, ונעשים מאמצים להשמדה. כבר זמן רב שחיסולם של ישראלים הוא יעד העיקרי של ארגוני טרור בין־לאומיים. הם סבורים שאם יוכלו לשבור את ישראל, יהיה כל שאר העולם התרבותי פגיע להתקפותיהם.

ובסיום דבריו הוא אומר: "חוששני שהאמת העגומה היא שאור נרות הציביליזציה דועך והולך. השלטון המרחיב היום את אחיזתו בעולם אינו השלטון הקפיטליסטי, ולא השלטון הקומוניסטי או הסוציאלי־דמוקרטי ואפילו לא שלטון הברבריות השבטית. על העולם משתלט יותר ויותר אוצר מילים של קלישאות מדיניות שהצטברו במשך מחצית מאה, וכעת הן לובשות מעין סמכות כוהנית מנוונת. כולנו יודעים מהם".

במשך מאות בשנים נפל בחלקם של רבים מבני עמי להעמיד למבחן את הגינותם של בני אדם, להיות אבן הבוחן של הציביליזציה, כור ההיתוך שבו נבדקים ערכים אנושיים נצחיים. מידת האנושיות של אומה התבטאה תמיד בהתנהגותה כלפי אוכלוסייתה היהודית. זה התחיל ביהודים תמיד, אבל מעולם לא הסתיים בהם. הפוגרומים נגד היהודים ברוסיה הצארית היו רק קצה הקרחון שחשף את הריקבון הטבוע במשטר העתידי להיעלם עד מהרה בסערת המהפכה. האנטישמיות המופגנת של הנאצים הייתה רק אות שבישר את הפורענות שפקדה את האנושות באירופה.

הצעת החלטה זדונית זו חייבת לעורר את כל בני האדם ההגונים בעולם. לצערנו, במבחן העם היהודי לא נפלה טעות מעולם. המשמעויות הטמונות בצעד מביש זה אכן מעוררות חלחלה.

בסוגיה זו, העולם כפי שהוא מיוצג באולם הזה התחלק לטובים ולרעים, להגונים ולמרושעים, לאנושיים ולשפלים. אנחנו, בני העם היהודי, נזכור בהכרת תודה את המדינות שהתנגדו להצעת ההחלטה השפלה הזאת וסירבו לתמוך בה. אני יודע שהאירוע הזה יחזק את כוחות החירות וההגינות בעולם ויחשל אותם בנחישותם לחזק את האידאליים החשובים להם כל כך. אני יודע שהאירוע הזה יחזק את הציונות בה במידה שיחליש את ארגון האומות המאוחדות.

ההיסטוריה הארוכה והגאה של עמי נפרשת מול עיני הפנימית בעמדי על הדוכן הזה. אני רואה את העמים שדיכאו את עמי במרוצת ההיסטוריה חולפים זה אחר זה בתהלוכת רשע אל תהומות השכחה. אני ניצב כאן לפניכם בתור נציגו של עם חזק ומשגשג, ששרד את כל אלה וישרוד גם את ההופעה המבישה של מגישי הצעת ההחלטה הזאת. אני ניצב כאן בתור נציגו של עם שאחד מבניו נתן לעולם את הנבואה הנשגבת שלאורה פעלו מייסדי הארגון העולמי הזה, נבואה המעטרת את הכניסה לבניין הזה: "לא ישא גוי אל גוי חרב ולא ילמדו עוד מלחמה" (ישעיהו ב, ד).

שני פסוקים לפני פסוק זה, הכריז ישעיהו הנביא: "והיה באחרית הימים [...] כי מציון תצא תורה ודבר ה' מירושלים" (ישעיהו ב, ב-ג).

כשאני ניצב על הדוכן הזה אני נזכר ברגעים הגדולים של ההיסטוריה היהודית. בעמדי כאן מולכם [אני יודע] ששוב נותרתם במיעוט ואתם עלולים להיות קרבנות של שנאה, בערות ורשע. אני זוכר את הרגעים הגדולים האלה. אני נזכר בגדולתה של האומה שלכבוד הוא לי לייצגה בפורום הזה. אני חושב ברגע זה על העם היהודי באשר הוא, בכל רחבי העולם, בין אם בחירות ובין אם בעבדות, שתפילותיו ומחשבותיו נשואות לעברי ברגע זה. אינני עומד כאן כמתחנן. הצביעו כפי שמורה לכם מצפונכם המוסרי. הנושא העומד על הפרק אינו ישראל או הציונות. הנושא העומד על הפרק הוא המשך קיומו של הארגון הזה שקואליציה של רודנות וגזענות דרדרה את אמינותו לשפל המדרגה.

לנו, בני העם היהודי, זה רק אירוע חולף בהיסטוריה עשירה ורבת אירועים. אנו שמים את מבטחנו בהשגחה העליונה, באמונתנו ובדברים שאנחנו מאמינים בהם, במסורת שלנו, שהתקדשה עם הזמן, בחתירתנו לקדמה חברתית ולערכים חברתיים, ולבני עמנו באשר הם. בעינינו, בני העם היהודי, להחלטה הזאת המבוססת על שנאה, זיוף ויהירות, אין כל ערך מוסרי או משפטי. בעינינו, בני העם היהודי, זו אינה אלא פיסת נייר, וכך גם נתייחס אליה.*

* בשלב זה קרע הרצוג את טיוטת הצעת ההחלטה שהוגשה לאישור עצרת האו"ם.